1.
Σάββατο 10 Μάη 2025 - Κυριακή 11 Μάη 2025 ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ Σελίδα 14

Υγεια

Παλεύουμε με τη σημαία του αύριο και των λαϊκών αναγκών στην Υγεία, αφήνουμε στην άκρη το χθες

Στο 12ο Συνέδριο της Ομοσπονδίας Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας (ΟΕΝΓΕ), που πραγματοποιήθηκε πριν λίγες μέρες, αναδείχθηκε **για τέταρτη συνεχόμενη φορά πρώτη δύναμη η ΔΗΠΑΚ,** η παράταξη μέσα από την οποία δρουν τα μέλη και οι φίλοι του ΚΚΕ. Στο Συνέδριο αναπτύχθηκε διαπάλη με όλες τις δυνάμεις που συμμετείχαν, γύρω από την αντιπαράθεση με τις στρατηγικές επιλογές της κυβέρνησης στην Υγεία,

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ Διαβάστε σήμερα...

Η μόνη ελπιδοφόρα προοπτική για τους νοσηλευτές είναι να δυναμώνει η αγωνιστική συμπόρευση με το ΚΚΕ

Δίνουμε τη μάχη για την ακόμα μεγαλύτερη ισχυροποίηση του Συλλόγου Εμπορούπαλλήλων Αθήνας

Μια απάντηση σε άρθρο του Ριζοσπάστη

Αναζητώντας τη χαμένη... πολιτική λογική

Ελίζα Κριμιτζά – Μιχάλης Ρίζος

Διαβάσαμε το άρθρο γνώμης «Παλεύουμε με τη σημαία του αύριο και των λαϊκών αναγκών στην Υγεία, αφήνουμε στην άκρη το χθες», που δημοσιεύτηκε στο **Ριζοσπάστη** της 10/05/2025 και υπογράφεται από τη **Μαίρη Αγρογιάννη,** μέλος του Γραφείου της ΤΕ Υγείας – Πρόνοιας Αττικής του ΚΚΕ, μέλος της διοίκησης της ΟΕΝΓΕ και πρόεδρο του σωματείου εργαζομένων του νοσοκομείου Νίκαιας. Το άρθρο αυτό είναι συνέχεια μιας εκτεταμένης αρθρογραφίας του «Ρ» το τελευταίο 15ήμερο με τους ίδιους τίτλους και τα ίδια επιχειρήματα που προσπαθούν να πείσουν (ποιον άραγε;) ότι **«ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ – ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ φαύλος κύκλος για το λαό και τα πραγματικά του συμφέροντα».** Είναι προφανές επομένως ότι πρόκειται για κεντρική επιλογή του ΚΚΕ με στόχο τη δικαιολόγηση της πολιτικής του στάσης απέναντι στο **αμόκ ιδιωτικοποιήσεων** του σημερινού ολοκληρωτικού καπιταλισμού, που έκφραση του στον Ελλαδικό χώρο είναι το Υπερταμείο και το ΤΑΙΠΕΔ, οι σχετικοί νόμοι της ΝΔ και των προηγούμενων κυβερνήσεων, οι

ρήτρες των μνημονίων και της ΕΕ.

Ας δούμε ορισμένα ζητήματα:

1) Στο 12ο Συνέδριο της Ομοσπονδίας Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας που πραγματοποιήθηκε πριν λίγες μέρες, το ζήτημα της **«ακύρωσης των ιδιωτικοποιήσεων και πλήρους επαναφοράς στο δημόσιο χωρίς αποζημίωση και με κοινωνικό, εργατικό έλεγχο όσων δημόσιων φορέων και οργανισμών ιδιωτικοποιήθηκαν ή μετασχηματίστηκαν σε φορείς ΣΔΙΤ ή κατατμήθηκαν σε εργολαβίες»,** αποτέλεσε κεντρικό άξονα αντιπαράθεσης μεταξύ του Ενωτικού Κινήματος για την Ανατροπή (που διατύπωσε την παραπάνω θέση, με ιδιαίτερη αναφορά στις ιδιωτικοποιήσεις στην υγεία) και όλων των άλλων δυνάμεων (συμπεριλαμβανομένης της ΔΗΠΑΚ – παράταξης που στηρίζεται από το ΚΚΕ). Διευκρινίζουμε ότι η θέση μας εγγράφως και ρητά εκφρασμένη είναι η παραπάνω και όχι η «επανακρατικοποίηση», που αναφέρει η συντάκτρια του άρθρου.

2) Δυσκολευόμαστε όμως να καταλάβουμε γιατί στο άρθρο η λέξη **επανακρατικοποιήσεις** βρίσκεται σε εισαγωγικά, εκτός αν η γράφουσα αμφισβητεί την ύπαρξη κράτους και μάλιστα αστικού (ασχέτως αν αντιμάχεσαι το κράτος και αντιπροτείνεις υπέρβασή του, συντριβή του ή άλλη μορφή αντικατάστασης του).

Γνωρίζουμε φυσικά, δεν είναι δα και τόσο δύσκολο, ότι στον καπιταλισμό το κράτος (παρότι φαινομενικά ουδέτερο) ανήκει στην αστική τάξη, εκφράζει τα συμφέροντα του κεφαλαίου και κυριαρχεί βιαίως επί των εργαζομένων νομιμοποιώντας την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής. Επομένως η όποια κρατικοποίηση στον καπιταλισμό εμπεριέχει την εμπορευματοποίηση και σε καμιά περίπτωση δεν αποτελεί εργατική ή κοινωνική ιδιοκτησία. Είναι όμως και ατομική ιδιοκτησία ενός κεφαλαιούχου ή μιας σύμπραξης κεφαλαιούχων που την αξιοποιούν αποκλειστικά για κέρδος και ίδιον όφελος, με όρους αγοράς; Μάλλον όχι. Διότι αν ήταν έτσι, η κρατική και η ιδιωτική ιδιοκτησία στον καπιταλισμό θα ταυτίζονταν και δεν θα υπήρχε κανένας λόγος για καμιά κυβέρνηση να δίνει πολιτική μάχη για την αλλαγή μιας «ίδιας» ιδιοκτησίας.

Η κρατική ιδιοκτησία στον καπιταλισμό πράγματι έχει ισχυρά στοιχεία έμμεσης ενίσχυσης του κεφαλαίου είτε μέσω διάσωσης και χαρίσματος χρεών του πρότερου ιδιοκτήτη, είτε μέσω ευνοϊκών ενισχύσεων της κρατικής εταιρείας προς ιδιώτη (πχ ΔΕΗ – ΠΕΣΙΝΕ), είτε μέσω κατάτμησης και εκμετάλλευσης από το κεφάλαιο των φιλέτων και των πιο κερδοφόρων τομέων ενός δημόσιου οργανισμού, είτε μέσω ΣΔΙΤ, είτε, είτε, είτε … Κάτω όμως από την επίδραση της **ταξικής πάλης** και τις διεκδικήσεις των εργαζόμενων,

προκειμένου να συνεχίζει να αποδεικνύει ότι «εκπροσωπεί το γενικό κοινωνικό συμφέρον», το αστικό κράτος και οι κυβερνήσεις του **υποχρεώνονται** να διατηρούν στις κρατικές επιχειρήσεις και τις δημόσιες δομές ορισμένα στοιχεία κοινωνικής προσφοράς, επιστροφής στην κοινωνία ενός μέρους της κλεμμένης υπεραξίας μέσω δωρεάν παροχής υπηρεσιών ειδικά στα πιο φτωχοποιημένα και υπό εκμετάλλευση τμήματα της εργατικής τάξης, κατοχύρωσης περισσότερων ελευθεριών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων στο προσωπικό τους κλπ.

Για ποιο λόγο λοιπόν το **ΚΚΕ** δείχνει να ταυτίζει το **δημόσιο με το ιδιωτικό** με βάση το αφηρημένο κοινό τους χαρακτηριστικό (και στη μία και στην άλλη περίπτωση εμπορευματοποίηση) –υπεκφεύγοντας όμως από τις συγκεκριμένες και αρκετά διακριτές διαφορές τους;

-Ίδιο είναι το σημερινό δημόσιο νοσοκομείο, παρότι υποβαθμισμένο και πιο εμπορευματοποιημένο από το 1990, με το ιδιωτικό των πανάκριβων νοσηλίων και της λιποταξίας στην πανδημία;

-Ίδιο το σημερινό δημόσιο σχολείο ή ΑΕΙ και ίδιο το ιδιωτικό των πανάκριβων διδάκτρων;

-Ίδια η ΔΕΗ του χρηματιστήριου ενέργειας με το πανάκριβο ρεύμα και ίδια η ΔΕΗ του 1970 που πήγε ρεύμα μέχρι και το τελευταίο ορεινό χωριό;

-Ίδιος ο δολοφονικός σιδηρόδρομος της Hellenic Train και ίδιος ο ΟΣΕ του 1980;

-Ίδια τα λεωφορεία της ΕΑΣ και ίδια η παράδοσή τους στους νοικοκυραίους των ΚΤΕΛ όπως επιχείρησε ο τέως Μητσοτάκης;

-Ίδια η ΛΑΡΚΟ του Μποδοσάκη και ίδια η υπό κρατικό έλεγχο επιχείρηση, που μαζί με τον Μποδοσάκη (πράγματι), έσωσε και κάμποσους εργάτες; Και ίδια είναι τώρα, που ακριβώς επειδή υπονομεύτηκε το αίτημα για δημόσια ΛΑΡΚΟ στο όνομα μιας «καλής ιδιωτικοποίησης που θα σώσει τις θέσεις εργασίας» (με σοβαρές ευθύνες και του ΚΚΕ), όλοι οι εργάτες της πετάχτηκαν στο δρόμο;

3) Το άρθρο επιμένει πως «το αίτημα για επανακρατικοποιήσεις» (και αποτροπής κατ' επέκταση του ξεπουλήματος δημόσιων υπηρεσιών σε ιδιώτες) – επαναλαμβάνουμε ότι εμείς δεν λέμε αυτό αλλά κάνουμε την παραδοχή προς χάρη συνεννόησης – «είναι αυταπάτη που καλλιεργεί ο πολιτικός χώρος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλων οπορτουνιστών αφού υποδηλώνει

ότι το αστικό κράτος μπορεί να έχει φιλολαϊκή κατεύθυνση».

Εδώ πράγματι πέφτουμε από τα σύννεφα. Έτσι διαγράφεται με μια μονοκονδυλιά η παρέμβαση και η δυνατότητα ρηγμάτων ή νικών του εργατικού κινήματος; Με τη λογική που θέτουν τέτοια άρθρα, οι «κρατικοποιήσεις» και το δημόσιο είναι δώρο των καπιταλιστών και των αστικών κομμάτων και όχι προϊόν – έστω κατά ένα μέρος – των **διεκδικήσεων του κινήματος και της ταξικής πάλης**.

Και τότε γιατί αυτή η σφοδρή, διαχρονική ιδεολογική επίθεση των αστών απέναντι στο «δημόσιο» και το «κρατικό» των αργόμισθων και των αρνούμενων να αξιολογηθούν, του ρουσφετιού, της διαφθοράς και των ελλειμμάτων; Υπάρχει άραγε μεγαλύτερη τροχοπέδη για τα λαϊκά και εργατικά συμφέροντα από το να προσπαθεί μια πολιτική δύναμη να πείσει το λαό πως **δεν μπορεί να διεκδικήσει και να απαιτήσει τίποτα εντός του καπιταλισμού** γιατί όλα είναι **αυταπάτες** και οι όποιες επιτυχίες του κινήματος που βελτιώνουν τη θέση των εργαζομένων **είναι ήττες;**

Όχι συναγωνιστές, δεν διεκδικούμε φιλολαϊκό καπιταλιστικό κράτος. Διεκδικούμε να μην αφήσουμε το αντιλαϊκό καπιταλιστικό κράτος να καταστρέψει ολοσχερώς τις ζωές μας. Διεκδικούμε μπλοκάρισμα των ιδιωτικοποιήσεων, αντεπίθεση και υποχώρηση του στη θέληση του λαού, μέχρι να το ανατρέψουμε. Αλλιώς πώς θεωρεί το ΚΚΕ ότι θα αμφισβητηθεί – ανατραπεί το σύστημα και θα ωριμάσει ο συσχετισμός; Θα κουραστεί και θα φύγει η αστική τάξη ή θα υπάρξει κάποια δαρβινικού τύπου εξελικτική προσαρμογή όπου οι καπιταλιστές θα αφανιστούν και θα επικρατήσουν οι σοσιαλιστές, χωρίς ενδιάμεσες συγκρούσεις και κορυφώσεις μέχρι την επαναστατική κατάσταση; Και όταν αυτή έρθει πώς θα μετατραπεί σε νικηφόρα επανάσταση αν οι εργαζόμενοι δεν έχουν «εκπαιδευτεί» στην ταξική διεκδίκηση απέναντι στα κέρδη, την εκμετάλλευση και την ιδιοκτησία;

4) Ας έρθουμε και στα πιο δικά μας. Η αρθρογράφος σημειώνει ότι «Ουσιαστικά το αίτημα για επαναμετατροπή των νοσοκομείων σε ΝΠΔΔ (από ΝΠΙΔ) δεν αντιστοιχεί σε τίποτα άλλο παρά σε μια προηγούμενη φάση ενός εμπορευματοποιημένου συστήματος Υγείας».

Τι μαθαίνουμε εδώ; Ότι **είτε ΝΠΙΔ είτε ΝΠΔΔ** τα νοσοκομεία είναι το ίδιο εμπορευματοποιημένα. Μάλιστα τα ΝΠΔΔ αντιστοιχούν σε παλιά μορφή εμπορευματοποίησης, άρα μήπως να προτιμήσουμε και την πιο σύγχρονη ρε αδελφέ; Πόσο στα αλήθεια διαφέρει η θέση αυτή από το «νέο ΕΣΥ» του Μητσοτάκη (με ΝΠΙΔ) ή του Άδωνη που κραυγάζει για τις φωνές των «αριστεριστών» ενάντια στα ΝΠΙΔ «αφού και στο ένα και στο άλλο ο ασθενής δεν θα πληρώνει»;

Ο καπιταλιστής -κατά δήλωσή του- υπουργός μας δεν μας λέει βέβαια ποιος πληρώνει τον πακτωλό κρατικοασφαλιστικού χρήματος που πάει αφειδώς στα ΝΠΙΔ.

Η δική μας θέση είναι ξεκάθαρη. Δεν υπερασπιζόμαστε τα ΝΠΔΔ, ούτε όμως τα ταυτίζουμε με τα ΝΠΙΔ. Ξέρουμε ότι η μετατροπή του ΝΠΔΔ σε ΝΠΙΔ σε πλείστους φορείς του δημοσίου, από τα νοσοκομεία μέχρι τα μουσεία, αποτελεί τη **νομική – θεσμική προετοιμασία** για να γίνουν βήματα στην κατεύθυνση της πλήρους ένταξής τους στην αγορά («ευελιξία» στις προσλήψεις, τις προμήθειες, εξασφάλιση εσόδων από διάφορες πηγές, όπως **ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες** κλπ). Δεν είναι τυπική «νομική κίνηση», αλλά βήμα προετοιμασίας στο δρόμο ιδιωτικοποίησής τους. **Γι αυτό δεν το «αφήνουμε να πέσει κάτω» και το αντιμαχόμαστε, απαιτώντας** απερίφραστα δημόσιες και δωρεάν δομές με εργατικό έλεγχο. Να θέσουμε κι ένα επιπλέον ερώτημα σε σχέση με τις διαφορές ΝΠΔΔ και ΝΠΙΔ. Αν δεν υπάρχει καμία, το ΚΚΕ δεν θα είχε αντίρρηση να μετατραπούν τα δημόσια ΑΕΙ σε ΝΠΙΔ;

Το άρθρο συνεχίζει επ’ αυτού:

> «Η μόνη λύση, το μόνο αίτημα για το νοσοκομείο της Σαντορίνης, το Ωνάσειο, το Παπαγεωργίου, το Παιδοογκολογικό και όλα τα νοσοκομεία, δημόσια και ιδιωτικά, είναι να ενταχθούν σε ένα πλήρως στελεχωμένο και σύγχρονα εξοπλισμένο, αποκλειστικά δημόσιο και δωρεάν σύστημα Υγείας, χωρίς καμία επιχειρηματική δράση. Μόνο αυτός ο αγώνας μπορεί να ανοίξει πραγματικά το δρόμο της σύγκρουσης και της ανατροπής».

Σύμφωνοι. Δεν έχουμε καταλάβει όμως ποια είναι ακριβώς η **αντικαπιταλιστική πρόταση του ΚΚΕ** που *«θα ανοίξει το δρόμο της ανατροπής ….»*. Να απαιτήσουμε στον καπιταλισμό *«το πλήρως στελεχωμένο και σύγχρονα εξοπλισμένο, αποκλειστικά δημόσιο και δωρεάν σύστημα Υγείας χωρίς καμία επιχειρηματική δράση»*; Κι αυτό **γιατί έρχεται σε αντίθεση με την ακύρωση των ιδιωτικοποιήσεων και την επιστροφή τους στο δημόσιο ως ΝΠΔΔ; Αν είναι το δεύτερο αυταπάτη δεν είναι μεγαλύτερη το πρώτο;** Ένα πλήρως δηλ. κρατικό σύστημα υγείας χωρίς επιχειρηματίες και κέρδη στο σημερινό αστικό κράτος; Τελικά τι βάζει για πάλη το ΚΚΕ σήμερα; Αντικαπιταλιστικό πλαίσιο (που μπορεί να επιφέρει ορισμένα ρήγματα και κατακτήσεις, ασταθή πάντα, κυρίως όμως ωριμάζει την υποκειμενική δράση και αντίληψη της ε.τ.) και που έχει κριτήριο την αντιπαράθεση με την καρδιά των αναδιαρθρώσεων και των προτεραιοτήτων κάθε φάσης του καπιταλισμού ή πρόγραμμα της μετεπαναστατικής περιόδου; Συνδέονται αυτά τα δύο αλλά δεν ταυτίζονται ούτε

αλληλοαποκλείονται.

5) Το άρθρο ολοκληρώνει την πολεμική του με τη θέση:

> «Οι δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, για να κάνουν το αίτημα της κρατικοποίησης πιο «ελκυστικό» (επαναστατικό στα λόγια), το συμπληρώνουν με τη φράση «κρατικοποίηση με εργατικό έλεγχο». Εννοούν δηλαδή ότι το νοσοκομείο θα είναι δημόσιο και θα ασκεί τάχα έλεγχο στη λειτουργία του το κάθε σωματείο! Πέρα από το γεγονός ότι κάθε νοσοκομείο είναι κατά τη γνώμη μας κτήμα του λαού, όχι μιας ομάδας εργαζομένων..».

Πραγματικά αδύνατο να καταλάβουμε τι περιγράφει και τι προτείνει το άρθρο στο σημείο αυτό. Τα σωματεία δεν πρέπει να ασκούν έλεγχο στους χώρους δράσης τους; Ποιος θα ασκεί; Οι διορισμένοι από τις κυβερνήσεις διοικητές; Η θέσπιση και λειτουργία σωματείων στο δημόσιο αφαιρεί τον έλεγχο από το λαό; Από πότε τα σωματεία και οι υπόλοιποι λαϊκοί θεσμοί έρχονται σε αντιπαράθεση;

6) Επειδή όλα τα προηγούμενα δεν εξηγούνται ούτε με την **τυπική** ούτε με τη **διαλεκτική λογική,** τα **πολιτικά συμπεράσματα** είναι ξεκάθαρα:

Α) Η επίθεση του ΚΚΕ σε δυνάμεις, πλαίσια και αιτήματα που στέκονται απέναντι στις ιδιωτικοποιήσεις, στην περίοδο μάλιστα των «Τεμπών» και των συγκλονιστικών γεγονότων της 28ης Φλεβάρη, αντικειμενικά λειτουργεί υπέρ της κυβέρνησης. Αποτυπώνει την άρνηση του να θέσει «πολιτικό ζήτημα» ανυπακοής και όξυνσης της ταξικής πάλης σε καμπές του κινήματος, σε εξεγερτικά γεγονότα, όταν διαφαίνεται ρήγμα και διαταραχή της κανονικότητας.

Β) Η **ταύτιση ιδιωτικού – δημόσιου, αφοπλίζει** το λαϊκό κίνημα και δημιουργεί μεγάλες **συγχύσεις στην εργατική συνείδηση** σε μια εποχή μάλιστα που πάνω από 35 χρόνια η ΕΕ, το σύστημα και οι κυβερνήσεις του επιβάλλουν με κάθε μέσο την **ιδιωτικοποίηση των δημόσιων αγαθών, ουρλιάζοντας ότι η «αγορά»** είναι τα πάντα και ότι «το κράτος απέτυχε». Αυτή η θέση **διευκολύνει τις κυβερνήσεις και την ΕΕ,** να κρατήσουν κάτω από τον έλεγχο του ιδιωτικού κεφαλαίου τις επιχειρήσεις αυτές. **Είναι λογική συμβιβασμού.** Έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την πάλη κατά της ιδιωτικοποίησης αγαθών ή υπηρεσιών που είναι τώρα στο δημόσιο! Το ΚΚΕ δεν τολμάει καν να βάλει το αίτημα «να φύγει τώρα η Hellenic Train».

Γ) Το ΚΚΕ εξακολουθεί και σκέφτεται γραμμικά, θεωρεί ότι ο καπιταλισμός είναι πάντα ο ίδιος, δεν εξελίσσεται. Και γι αυτό αποτυγχάνει πάντα να κάνει Λενινιστική ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης. Δεν αποδέχεται τη στρατηγική των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων (που μέρος τους είναι οι ιδιωτικοποιήσεις) ως συνέπεια της κρίσης αξιοποίησης των τεράστιων κεφαλαίων που έχουν συσσωρεύσει οι μεγιστάνες της καπιταλιστικής οικονομίας, οι οποίοι αναζητούν τομείς να τα επενδύσουν για νέα κέρδη.

Δ) Οι ιδιωτικοποιήσεις πάνε μαζί με τη μείωση των κοινωνικών δαπανών και την εργασιακή υπερεκμετάλλευση. **Το κεφάλαιο σήμερα κάνει τα πάντα για να πάρει άμεσα στα χέρια του τα δημόσια αγαθά. Δεν του φτάνει να «ξεκοκαλίζει» το δημόσιο χρήμα μέσα από τις δημόσιες συμβάσεις, ή τις απλόχερες κρατικές ενισχύσεις. Θέλει να έχει την ιδιοκτησία άμεσα στα δικά του χέρια.** Γιατί όταν οι δημόσιες επιχειρήσεις μετατρέπονται άμεσα σε ιδιωτική ιδιοκτησία και εμπόρευμα, οι ιδιοκτήτες τους δεν έχουν κανένα έλεγχο και κανένα όριο στην εκμετάλλευση και των δικών τους εργαζόμενων αλλά και στο κόστος που φορτώνουν στην κοινωνία. Γιατί όποιος ελέγχει την παραγωγή, την διανομή και την διαχείριση των δημόσιων και κοινωνικών αγαθών (όπως την **ενέργεια** ή το **νερό**) μπορεί να ελέγχει ολόκληρους τομείς της παραγωγής, της οικονομία, ακόμη και την ίδια την πολιτική εξουσία. Ιδιαίτερα **σήμερα, πίσω από την πλημμυρίδα ιδιωτικοποιήσεων** και εμπορευματοποίησης των δημόσιων αγαθών βρίσκονται οι δυνατότητες κερδοφορίας που υπόσχονται οι νέοι τομείς της παραγωγής και των κοινωνικών αγαθών (π.χ. λογισμικό, φάρμακα και εμβόλια, διαδίκτυο, σπάνιες γαίες).

Ε) Η πάλη για να επιστρέψουν ή να παραμείνουν στο δημόσιο τα κοινωνικά αγαθά **προϋποθέτει σύγκρουση, απειθαρχία και ρήξη με όλο το ευρωενωσιακό και μνημονιακό πλαίσιο, τις επιχειρήσεις που τα λυμαίνονται και τις κυβερνήσεις που τις υπηρετούν.** Όσο δύσκολο και να είναι δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Η υποχώρηση του εργατικού κινήματος και ο συμβιβασμός του αστικοποιημένου συνδικαλισμού με την αποδοχή των ιδιωτικοποιήσεων, της καπιταλιστικής κερδοφορίας και των κατευθύνσεων της ΕΕ έχει βοηθήσει τους επιχειρηματίες να εισβάλουν σε κάθε τομέα της κοινωνίας και του δημόσιου χώρου. Οι ταξικές δυνάμεις δεν πρέπει να το επιτρέψουν άλλο.

ΥΓ. Η ΔΗΠΑΚ ως πρώτη δύναμη σε ΟΕΝΓΕ, ΕΙΝΑΠ πότε θα προτείνει σχέδιο δράσης για τα μείζονα προβλήματά μας; Στο συνέδριο δεν το έκανε. Καταψήφισε την πρόταση απεργιακής κλιμάκωσης του Ενωτικού Κινήματος για την Ανατροπή μαζί με τις παρατάξεις του ΣΥΡΙΖΑ, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Το παραπέμψανε στην πρώτη συνεδρίαση του ΓΣ της Ομοσπονδίας. Και σε αυτό όμως κράτησαν την ίδια στάση. Καλά τα άρθρα και τα ιδεολογικά μαθήματα περί κράτους γενικά. Θα συμβάλουν όμως σε αγώνα ανατροπής της κυβέρνησης και του

κράτους των ιδιωτικοποιήσεων στο μέτωπο της Υγείας;